Писма от Феликс за децата по света

Зайчето Феликс гостува на деца от далечни места

Текст Анете Ланген
Илюстрации Констанца Дроп

На Фритьоф, Гьоста, Джоан и Кенет – за спомен от едно плаване с много потрошен порцелан. Ан. Л.

Тази книга принадлежи на:

_____

Книга, която ще докосне сърцето ти!

Ако семейството на Софи не беше заминало за шведското крайбрежие през лятната ваканция, със сигурност нямаше да се стигне до това, което се случи.

Бяха отседнали точно до морето в червена дървена къща, разположена близо до един кей.

В заливчето до кея имаше малка платноходка. Софи се качи в нея със своя Феликс, баща ѝ викна: „Вдигаме котва!“, и се понесоха навътре в морето.

Вятърът издуваше платната и малката лодка пореше вълните с лекота. Но изведнъж вятърът се обърна, лодката подскочи, Феликс полетя нависоко и цопна в морето.

– Помощ! – викна Софи. – Човек зад борда!

Баща ѝ веднага обърна лодката, но колкото и да се взираха във вълните, колкото и да се оглеждаха за Феликс, от плюшеното зайче нямаше ни следа.

– Горкичкият ми Феликс! Сигурно се е удавил! – изхлипа Софи и измокри със сълзи рамото на татко си.

След дълго търсене двамата се върнаха посърнали и пребледнели и хвърлиха котва до кея.

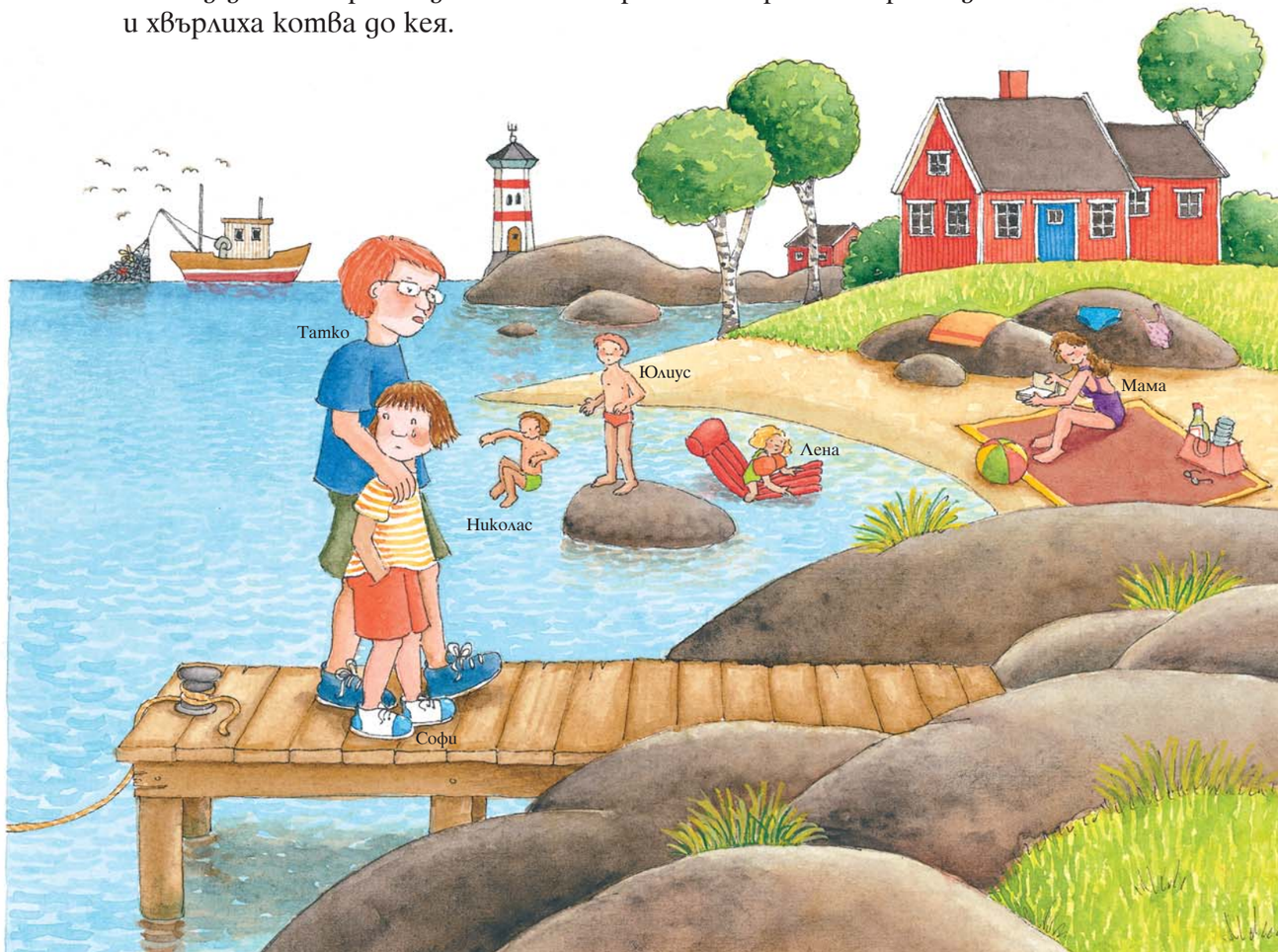

Мама веднага разбра, че се е случило нещо ужасно. Тя прегърна Софи, изслуша я внимателно и каза:

– Не губи надежда, Софи! Може Феликс да е доплувал до брега. Сигурна съм, че ако всички заедно претърсим плажа, ще го намерим.

Но от Феликс нямаше ни вест, ни кост. И това беше много, много лошо! Защото малкото плюшено зайче и Софи бяха неразделни и тя не можеше без него. Двамата се познаваха от цяла вечност. За да сме по-точни – откакто се гушкаха в бебешката люлка на Софи.

От време на време Феликс тръгваше на пътешествия, но по пътя винаги пишеше писма до Софи и винаги се връщаше вкъщи с някоя специална изненада за нея.

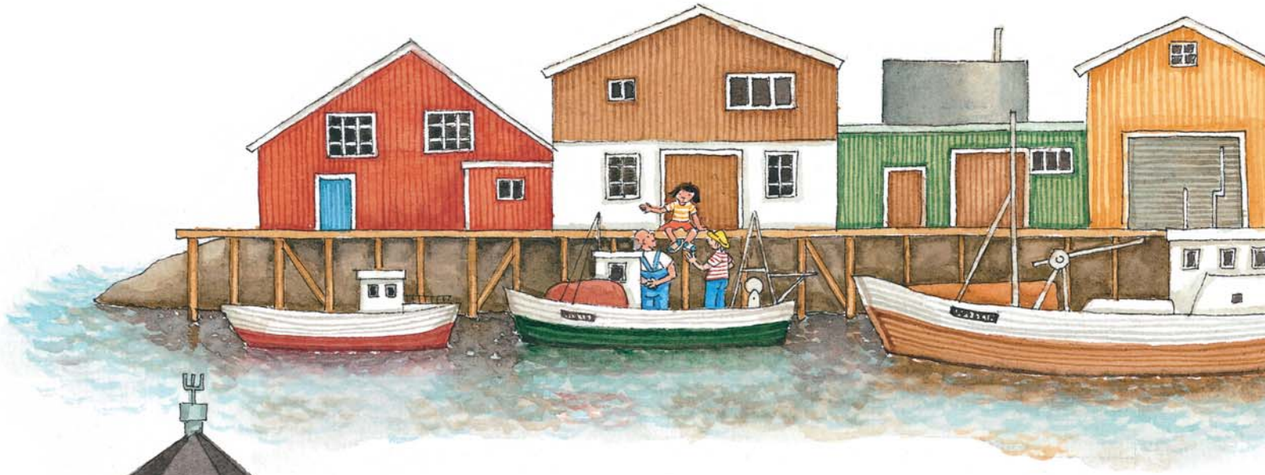

Но уви! Ето, че Феликс отново беше изчезнал. Софи всеки ден угрижено претърсваше плажа. Нищичко! Тя разпитваше дори рибарите, които се връщаха с лодките си в пристанището. Напразно.

Мама отиде с нея чак до фара, далече на крайбрежните скали. Но и пазачът на фара не беше виждал нейното плюшено зайче.

Лятната ваканция вече не носеше никаква радост на Софи. Тя дори се зарадва, когато започнаха да товарят в колата багажа за връщане. Кой знае, може би у дома вече ме чака писмо от Феликс, мислеше си Софи.